

ITARTE VLOGS

FAMILY

Els Itarte i el secret dels follets

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Itarte y el secreto de los duendes*

© del text: Itarte, 2022

© de la traducció: Edicions 62, S. A., 2022

Il·lustracions de La Madriguera, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2022

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2022

ISBN: 978-84-1389-171-2

Dipòsit legal: B. 2.086-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ITARTE VLOGS FAMILY

Els Itarte i el secret dels follets

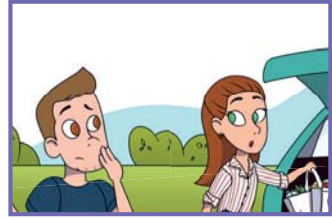

Estrella Polar

Índex

1. Això no pot continuar així

9

2. Trampa per a follets

23

3. Per què m'heu fet això?

43

4. El lloc on viuen els follets

57

5. La casa abandonada

73

6. La cosa es posa interessant

89

7. El laboratori secret

105

8. Qui és l'Aine?

117

9. La fórmula misteriosa

131

10. Un momentet

145

**Això no
pot continuar
així**

—**Oh, no!** Ha tornat a passar!

Era la Gisele. I pel to de veu vaig saber que era una cosa molt seriosa.

—**PAPA, MAMA!** —ens va cridar.

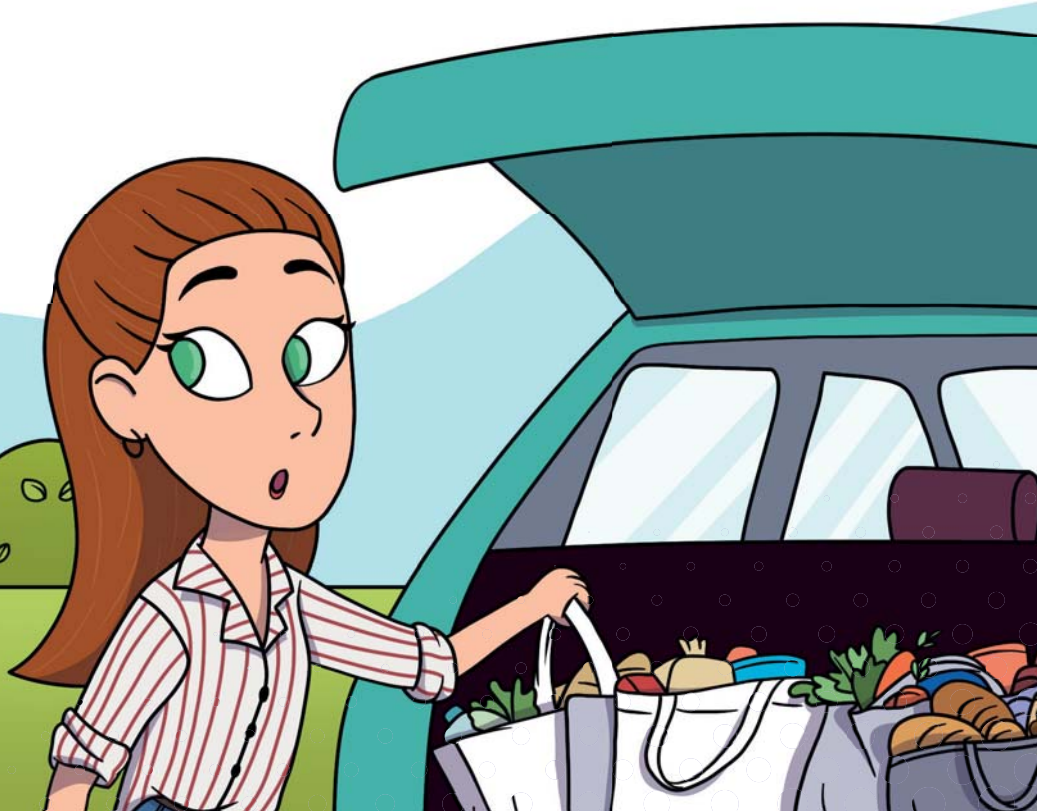
Estava segur que el que havia «**tornat**» a passar no era cap xim- pleria, com que li hagués caigut la tassa a **terra**, que s'hagués vessat la llet amb cacau sobre la **tauleta** o que el dit gros li sortís per la punta del mitjó.

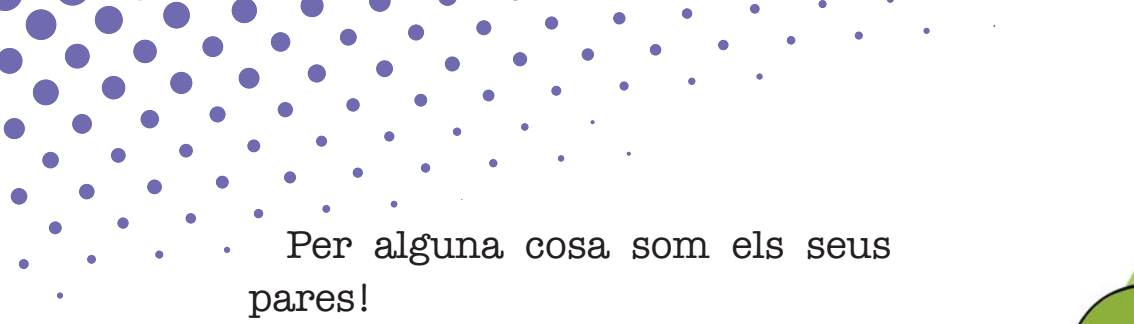
Totes aquestes coses li passa- ven sovint a la Gisele (i a la Clau- dia també, és clar), però jo sabia del cert que no es tractava de res d'això.

Sabia que era un problema, i no un problema normal, sinó un dels **GROSSOS**.

La Mireia, que era al meu costat buidant el maletger del cotxe, també se'n va adonar. I no perquè siguem endevins ni res, sinó perquè tots dos coneixem la **GISELE** i la **CLAUDIA** millor que a nosaltres mateixos.

Per alguna cosa som els seus pares!

Vam deixar **caure** les bosses que teníem a les mans i vam **córrer** cap a la sala, sense que ens importés el soroll dels ous esclafant-se contra el terra. Que, per cert, és un soroll molt desagradable, oi que sí?

Però en aquell moment m'era igual que es trenquessin tots els ous del món, perquè la Gisele va repetir una altra vegada a crits amb la veu angoixada:

– **HA TORNAT A PASSAR!**

Vaig córrer tant que vaig **der-
rapar** al passadís i de poc no em
clavo una patacada contra el ter-
ra; per sort, em vaig agafar a la
Mireia just a temps.

—**LA CLAUDIA NO HI ÉS!**—va xisclar
la Gisele quan vam entrar a la sala.

Una **esgarritança** em va re-
córrer el cos. **Brrrrrrrrrr!**

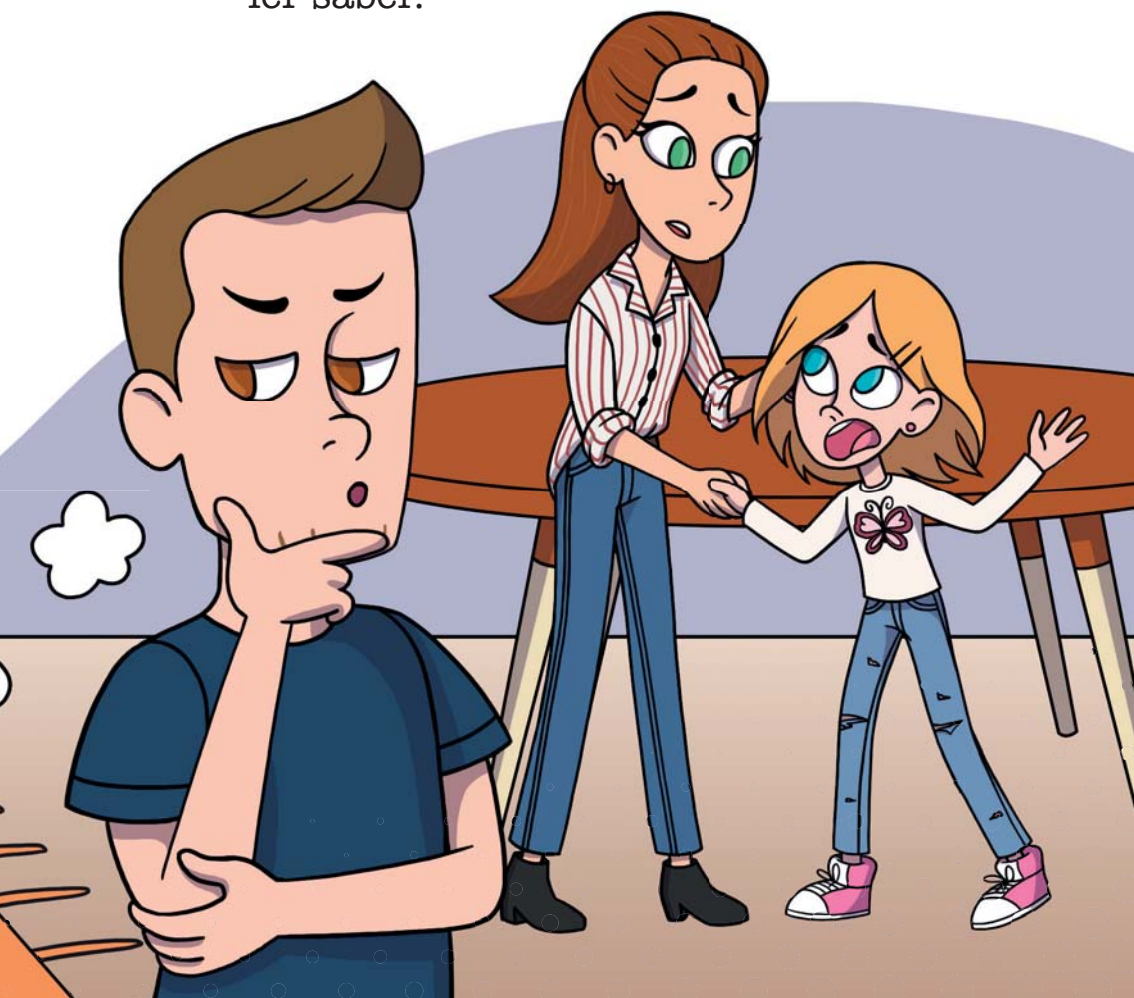
—Com que no hi és?—va pregun-
tar la Mireia.

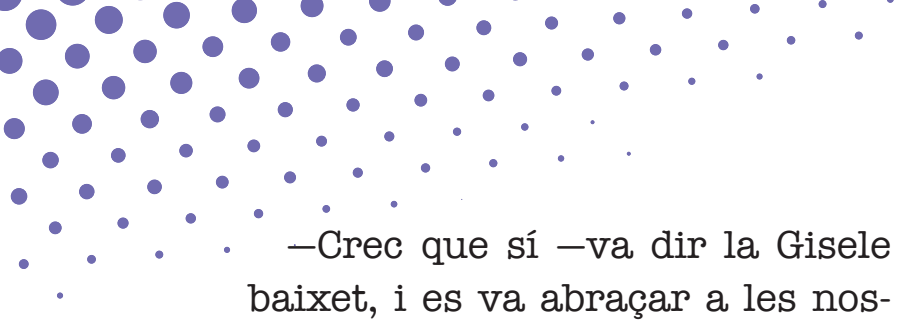
—Doncs que ha **DESAPAREGUT**,
mami—va respondre la Gisele—.
Estàvem jugant... i de sobte ja no
hi era.

Al meu cap hi havia una frase que es repetia una vegada i una altra, i no la volia dir en veu alta, però al final ho vaig fer, no tenia cap altra opció:

—Ha sigut el **FOLIET**? —vaig voler saber.

—Crec que sí —va dir la Gisele baixet, i es va abraçar a les nostres cames.

—Lluís, **què fem?** —va preguntar la Mireia.

—No perdem la calma, la trobarem! —vaig dir amb gran valentia (tot i que he de reconèixer que no em sentia tan segur com aparentava).

—**A QUI TROBAREU?** —va preguntar la Claudia amb veu innocent mentre apareixia per la porta.

—**CLAUDIA!** —vam cridar alhora, i vam córrer a abraçar-la.

—Què passa? —va preguntar la Claudia, que no entenia res.

—**QUIN ENSURT!** On eres? —va dir la Mireia.

—Ens pensàvem que t'havia se-
grestat el **follet**! —vaig exclamar.

—Has **desaparegut** de sobte i
no et trobàvem enlloc! —va afegir
la Gisele.

—He anat a buscar el meu
collaret per emprovar-l'hi
a l'Alma. Heu vist que guapa? —va
respondre assenyalant l'Alma.

La veritat és que el collaret li quedava **MOLT BÉ!**

—Sí, fem-li una foto! —va dir la Gisele.

—Un moment, **noies**, un moment —vaig fer abans que anessin a buscar la càmera—. Això no pot continuar.

La Mireia va fer que sí amb el cap:

—El pare té raó: no podem partir d'aquesta manera cada vegada que la **Claudia** va a algun lloc; al final tindrem un atac per culpa del follet!

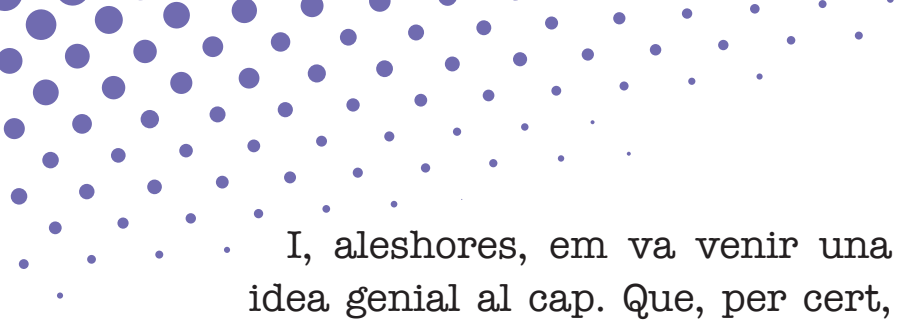
—És cert —va comentar la Gisele—, ens hem espantat de valent, Claudia.

—**Ja** —va replicar la Claudia—, però què podem fer? Jo no vull canviar de casa...

—**Ni jo!** —va afegir la Gisele.

—Però no podem estar pensant
que el follet se t'endurà una altra
vegada, cuca —va dir la Mireia.

I, aleshores, em va venir una idea genial al cap. Que, per cert, va fer un soroll semblant al dels ous al trencar-se, una mena de **XOF!**, però molt millor.

—Ja ho sé! —vaig exclamar—. Pararem una **trampa** al follet i el caçarem. Així li podrem demanar que no es torni a endur la Claudia sense permís. Us sembla bé?

—Sí, papi, és una idea **GENIAL!**
—van dir la Gisele i la Claudia.

—Doncs som-hi! —vaig exclamar entusiasmat.

